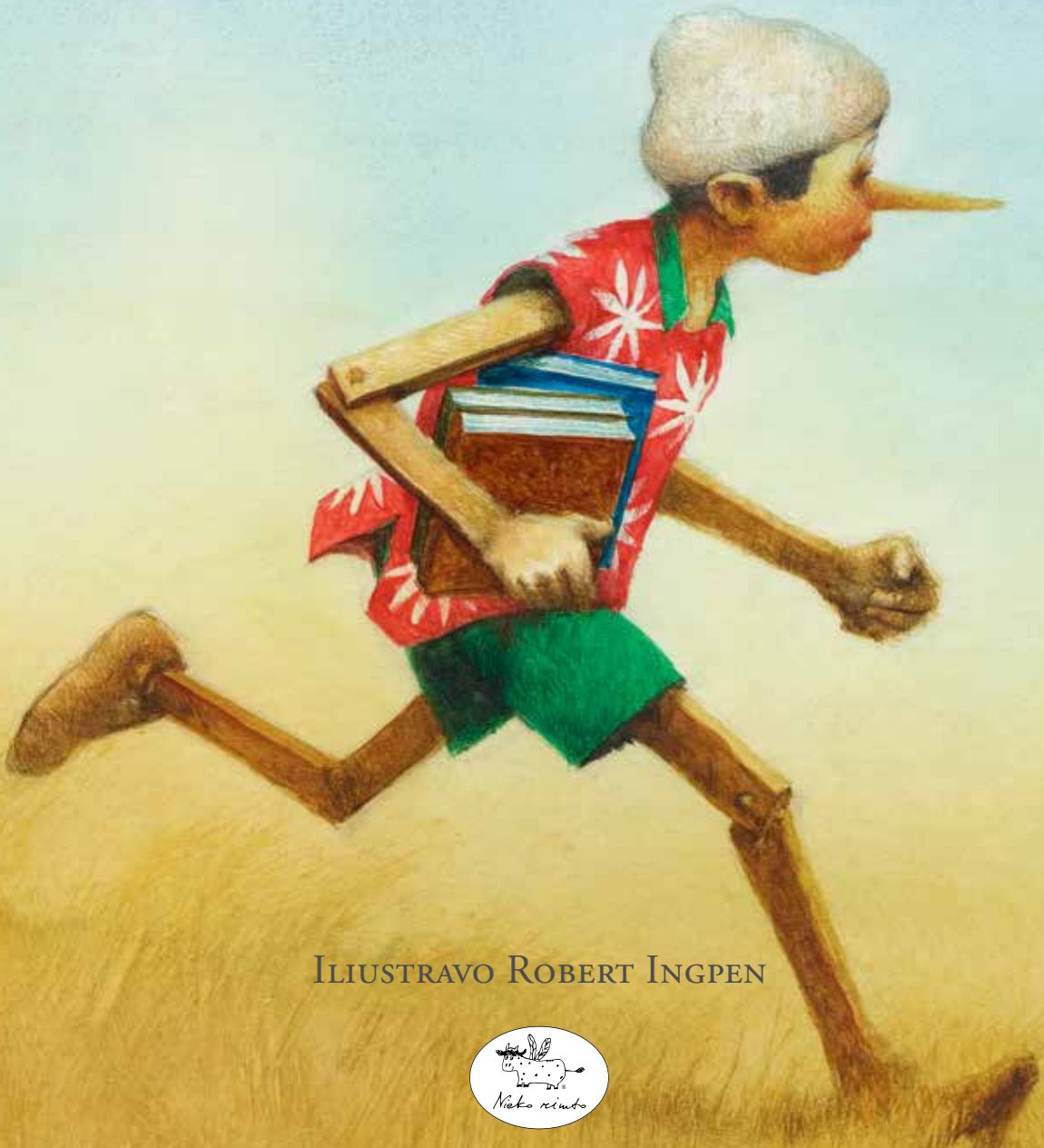

CARLO COLLodi

PINOKIO NUOTYKIAI

ILIUSTRAVO ROBERT INGPEN

PINOKIO

NUOTYKIAI

Versta iš:
Carlo Collodi
LE AVVENTURE DI PINOCCHIO
Palazzo Editions Ltd, Londonas,
Jungtinė Karalystė, 2014

KITOS ROBERTO INGPENO ILIUSTRUOTOS KNYGOS:

„Nuostabūs Ozo šalies burtininkas“

„Vėjas gluosniuose“

„Aplink Žemę per 80 dienų“

„Piteris Penas ir Vendė“

„Alisa Stebuklų šalyje“

„Alisa Veidrodžio karalystėje“

„Lobių sala“

„Kalėdų giesmė“

„Tomo Sojerio nuotyčiai“

„Paslaptingas sodas“

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Tekstas, Carlo Collodi, 1883

© Iliustracijos, Robert Ingpen, 2014

Pirmą kartą 1883 metais italų kalba pavadinimu

LE AVVENTURE DI PINOCCHIO:

STORIA DI UN BURATTINO išleido

Florence Felice Paggi leidybos ženklas, Florencija, Italija.

Išleista susitarus su Palazzo Editions Ltd, Londonas, Jungtinė Karalystė.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Audrius Musteikis, 2014

© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-540-1

CARLO COLLODI

PINOKIO NUOTYKIAI

Medinuko istorija

ILIUSTRAVO
ROBERT INGPEN

IŠ ITALŲ KALBOS VERTĖ
AUDRIUS MUSTEIKIS

Vilnius
2018

CARLO COLLODI

1826–1890

Carlo Collodi (Karl̄as Kolodis) – tai rašytojo Carlo Lorenzini slapyvardis. Carlo Lorenzini gimė 1826 m. lapkričio 24 d. Florencijoje (Italija). Jis buvo vyriausias iš dešimties vaikų. Carlo tėvai tarnavo turtuoliams. Šeima vertėsi labai sunkiai, gyvenimo sąlygos buvo tokios skurdžios, kad tik du vaikai sulaukė pilametystės. Tėvai išsiuntė Carlo gyventi pas senelius į mažą Collodi miestelį kalnuose. Šio miestelio pavadinimą Carlo vėliau pasirinko savo slapyvardžiu.

Carlo tėvai tarnavo turtingam aristokratui, šis tapo jaunuolio rėmėju ir sudarė Carlo sąlygas įgyti išsilavinimą. Baigęs mokyklą Carlo buvo išsiųstas į kunigų seminariją, bet greitai paaiškėjo, kad būti kunigu jis negalės dėl savo nutrukta galviškos prigimties. Užuoat mokėsis kunigų seminarijoje, aštuoniolikmetis Carlo pradėjo studijuoti filosofiją Florencijoje ir tuo pat metu įsidarbino tuo metu populiarioje Florencijos knygų parduotuvėje Libreria Piatti. Dirbdamas knygyne Carlo susipažino ir bendravo su įvairiais rašytojais bei intelektualais. Tai išugdė gilų domėjimąsi literatūra ir politika.

Dvidešimt dvejų metų amžiaus Carlo buvo paimtas į Toskanos kariuomenę, kuri tuo metu kovėsi už Italijos nepriklausomybę nuo Austrijos. Grįžęs į Florenciją Carlo tapo valstybės tarnautoju, tuo pat metu dirbo žurnalistu, redaktoriumi, rašė dramas. 1853 m. jis įkūrė satyrinį politinį žurnalą *Il Lampione* („Gatvės žibintas“), kuris vėliau buvo uždraustas dėl maištauti skatinančio konteksto.

1859 m. Carlo kovėsi Antrajame nepriklausomybės kare, kuriame Italija sėkmingai nugalėjo Austriją. Po karo Carlo grįžo į valstybės tarnaujoto postą, režisavo Florencijos teatre, tęsė žurnalisto bei rašytojo karjerą ir įsitraukė į Italijos socialinių pokyčių kampanijas. 1875 m. išvertęs prancūziškas Charles Perrault (Šarlio Pero) pasakas Collodi įžengė į vaikų literatūros pasaulį.

1881 m. vasarą savaitinio leidinio vaikams *Giornale per i Bambini* („Laikraštis vaikams“) redaktoriai paprašė Carlo parašyti pasakojimų seriją, taip jis pradėjo rašyti *Storia di un Burattino* („Marionetės istorija“). Kitus dvejus metus Collodi rašė trumpas istorijas apie iš užkerėto medžio padarytą ir atgijusią nenuoramą marionetę vardu Pinocchio.

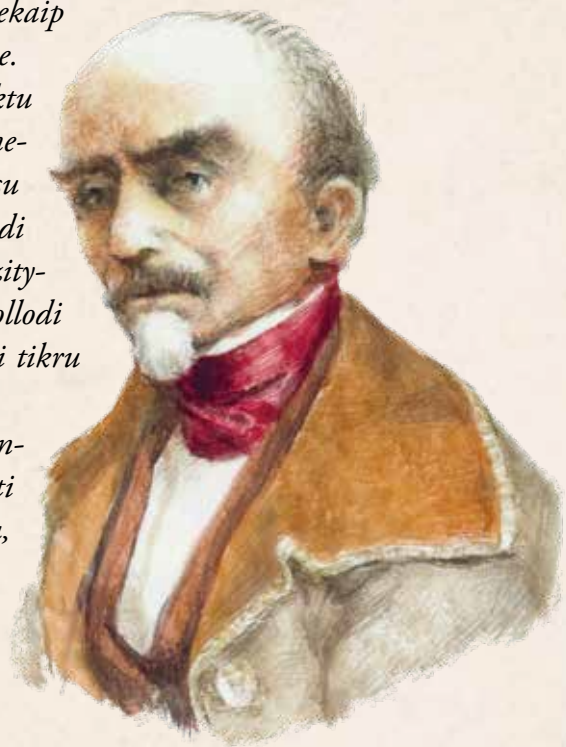
1883 m. istorijos buvo surinktos ir išleistos atskira knyga pavadinimu „Pinokio nuotyčiai“. Nepaisant to, kad knyga sulaukė stulbinančios sėkmės, Collodi iš to gavo mažai naudos, nes tuo metu dar nebuvo jokių autoriaus teises saugančių įstatymų. Į anglų kalbą Pinokio nuotyčiai pirmą kartą išversti 1892 m., praėjus dvejiems metams po Collodi mirites, o įpusėjus dvidešimtajam amžiui ši knyga buvo išleista šimtu skirtingų kalbų, pritaikyta teatrui, kinui ir televizijai.

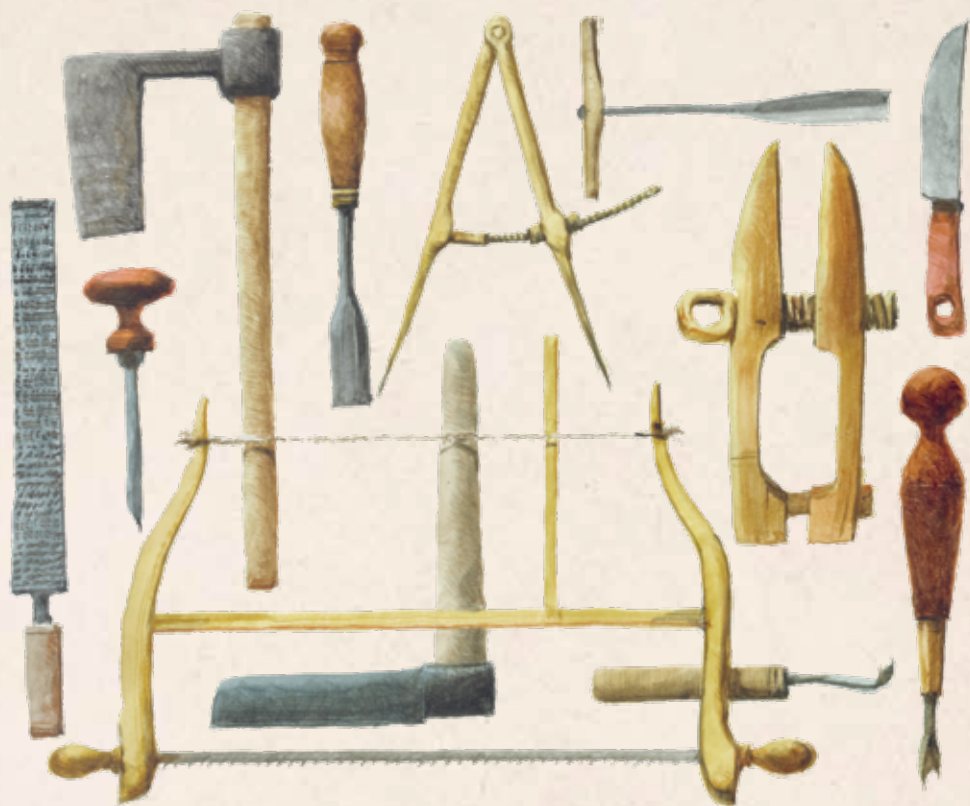
Pinokio nuotyčius Collodi skyrė tiek vaikams, tiek suaugusiems. Šiomis istorijomis autorius bandė skatinti jaunų berniukų ugdymą, ypač tų, kurie atrodė neverti išsilavinimo. Galbūt Pinokis simbolizavo paties Collodi gyvenimą, sunkumus ir vaikystėje patirtą skurdą, iš kurio išbristi ir pritapti prie Florencijos aukštuomenės jam padėjo įgytas išsilavinimas.

Originalus „Pinokio“ tekstas šiuolaikinius skaitytojus, kurių dažnas šį veikėją pirmą kartą pamatė garsiajame Disnėjaus 1940 metų filme, gali nemenkai nustebinti ar net šokiruoti. Kadangi kiekviena trumpa istorija buvo skirta laikraščiui, Collodi turėjo surasti būdą išlaikyti skaitytojų dėmesį. Jis sukūrė ekscentrišką sumaištį keliantį pasaulį su Toskanos kasdienybės elementais, kuriame tyko galybė niūrių ir grėsmingų personažų, ir absoliučiai viskas yra įmanoma. Pinokis blaškosi nuo vienos negandos prie kitos, jis patiria daug kančių ir kiekvieno skyriaus pabaigoje jo likimas niekaip neišsprendžiamas, skaitytojas paliekamas visiškoje nežinioje.

Pats Collodi Pinokio istoriją ketino baigti penkioliktu skyriumi – Pinokis turėjo būti paliktas kabėti (tariamai negyvas) ant ažuolo šakos. Kai ši istorija buvo išspausdinta su prierašu finale, skaitytojai sukėlė tokį protestą, kad Collodi buvo priverstas pratęsti pasakojimų seriją ir sugalvoti pozityvesnę mažojo nenaudėlio istorijos atomazgą. Laimė, Collodi leido savo sukurtam veikėjui išmokti sąžiningumo ir tapti tikru geru berniuku.

Pinokio istorija – tai simbolinis pasakojimas apie brandą, kuriame net piktybiškas išdykelis turi galimybę tapti geraširdžiu, inteligentišku ir naudingu visuomenės nariu, kurį gali suprasti ir imti pavyzdžiu tiek vaikai, tiek suaugusieji visame pasaulyje.

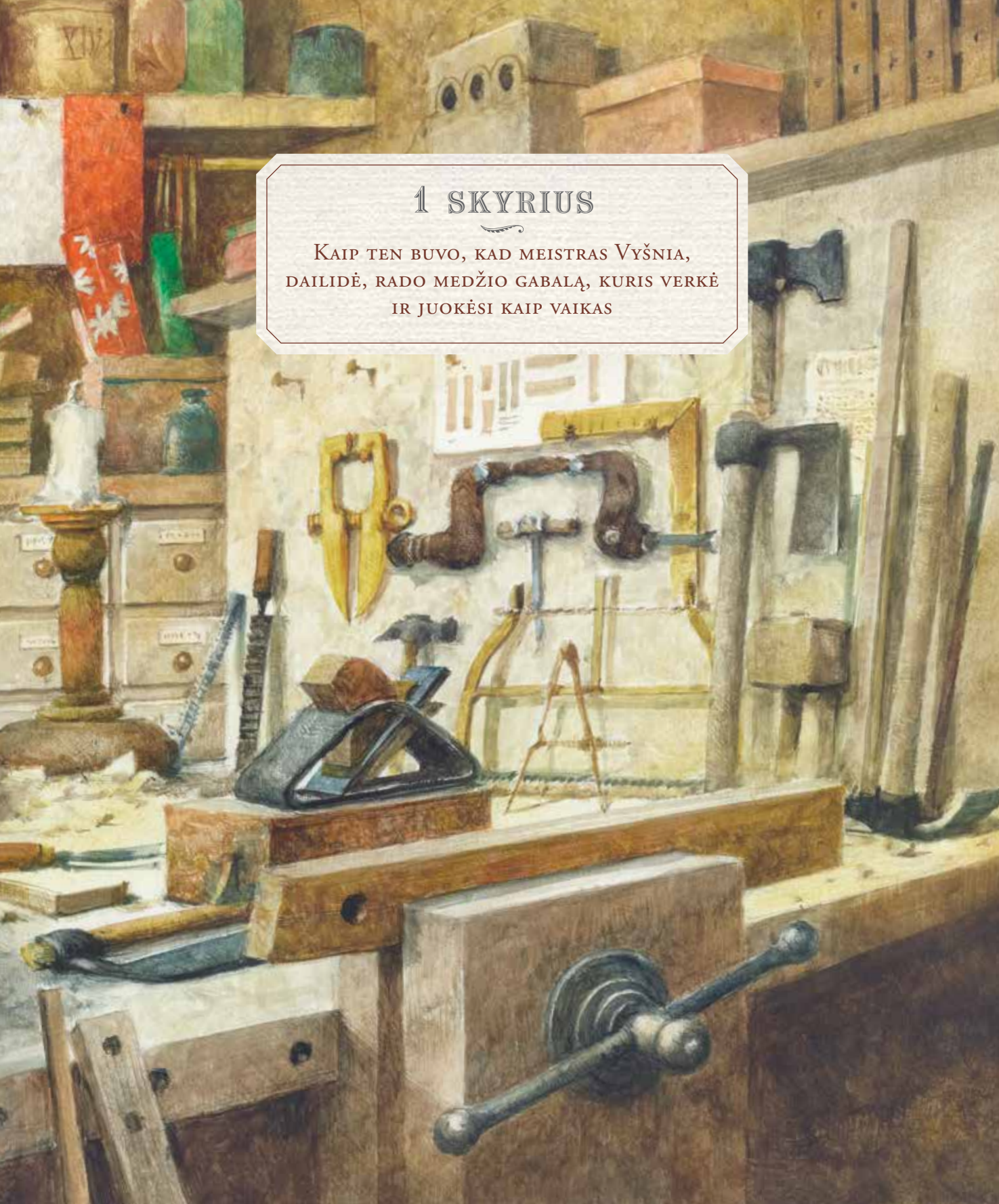

TURINYS

I skyrius	9	XIX skyrius	95
II skyrius	13	XX skyrius	99
III skyrius	19	XXI skyrius	103
IV skyrius	25	XXII skyrius	107
V skyrius	29	XXIII skyrius	111
VI skyrius	33	XXIV skyrius	117
VII skyrius	37	XXV skyrius	123
VIII skyrius	41	XXVI skyrius	127
IX skyrius	45	XXVII skyrius	131
X skyrius	49	XXVIII skyrius	137
XI skyrius	53	XXIX skyrius	143
XII skyrius	57	XXX skyrius	151
XIII skyrius	63	XXXI skyrius	157
XIV skyrius	67	XXXII skyrius	165
XV skyrius	73	XXXIII skyrius	171
XVI skyrius	77	XXXIV skyrius	181
XVII skyrius	83	XXXV skyrius	189
XVIII skyrius	89	XXXVI skyrius	195

1 SKYRIUS

KAIP TEN BUVO, KAD MEISTRAS VYŠNIA,
DAILIDĖ, RADO MEDŽIO GABALĄ, KURIS VERKĖ
IR JUOKĖSI KAIP VAIKAS

KITADOS buvo...

– Karalius! – suskubs mano mažieji skaitytojai.

Tai kad ne, vaikai, apsirikot. Kitą sykį buvo medgalys.

Ir net ne brangios medienos gabalas – paprasta pliauska, kokiomis žiemą kūrenamos krosnys ar židiniai, kad degdamos prišildytų kambarius.

Nė pats nežinau kaip, bet vieną gražią dieną tas medgalys atsidūrė seno dailidės dirbtuvėje. Meistras buvo vardu Antonijus, tačiau visi jį vadino meistru Vyšnia – dėl nosies galiuko, nuolat blizgančio ir tamsiai violetinio kaip išsirpusi vyšnia.

Išvydęs tą medgalį, meistras Vyšnia bemat pradžiugo, ėmė trinti rankas iš pasitenkinimo ir murmėti po nosimi:

– Ta pliauskelė pačiu laiku: imsiu ir pasidirbsiu stalelio koją.

Kaip tarė, taip ir padarė. Negaišuodamas čiupo išgalastą kirvį ir jau tašys, bet tik užsimojo ir sustingo iškėlęs ranką, nes išgirdo plonytį plonytį balselį, kuris maldavo:

– Nemušk, man skaudės!

Įsivaizduojat, kaip turėjo pasijusti tas geraširdis senukas meistras Vyšnia!

Nustėręs jis apsidairė vildamasis išsiaiškinti, iš kurgi sklinda balselis, bet nepastebėjo nė gyvos dvasios! Dirst po varstotą – tuščia, pravėrė spintą – nieko, žvilgt į drožlių ir pjuvenų pintinę – nieko, pradarė dirbtuvės duris, užmetė akį į gatvę – irgi nieko. Vadinasi?..

– Vadinasi, – nusijuokė jis kasydamasis peruką, – man tik taip pasirodė. Imkimės darbo.

Ir čiupęs kirvį smagiai taukštelėjo pliauskai.

– Oi! Tu mane užgavai! – sucypė tas pats balselis.

Šįsyk meistras Vyšnia išvertė akis, išsižiojo, iškorė liežuvį kone iki pabarzdės ir sustingo kaip pamėkliška kaukė – fontano maskaronas.

Kai atgavo kalbos dovaną, vapaliojo ir švebeldžiavo suimtas klaiko:

– Tai kas gi čia ką tik užriko „oi“?.. Juk nė gyvos dvasios. Nejaugi tas pliauskigalis bus išmokęs verkti ir cypauti kaip vaikas? Nebūtas dalykas. Štai ji, paprasta krosniamalkė, kaip ir visos, jas meta į ugnį, kad puode išvirtų pupelės... O gal... Gal ten viduje kas tūno? Jeigu ir tūno, tekaltina save, nes tuojau patikrinsiu!

Taip sakydamas sugrobė abiem rankom vargšę pliauską ir ėmė be gailesčio tvatinti į dirbtuvės sienas.

Paskui liovėsi ir pasiklausė, ar balselis verkšlens. Luktelėjo minutėlę – tylu, penkias minutes – nė cypt, dešimt minučių – tylu kaip ir anksčiau!

– Vadinas, – taršydamas peruką prisivertė nusijuokti meistras Antonijus, – balselis, sucypęs „oi“, man pasivaideno! Ką gi, prie darbo.

O kadangi jį buvo surakinęs išgąstis, dailidė ėmė niūniuoti – nuotaikai pakelti.

Meistras Vyšnia padėjo kirvį ir paėmė oblių, ketindamas pliauską palyginti ir padailinti, tačiau, brūkštelėjęs iš abiejų šonų, išgirdo pažįstamą balsiūkštį, kuris šį kartą juokėsi ir štai ką prasimanė:

– Liaukis! Tu mane kuteni!

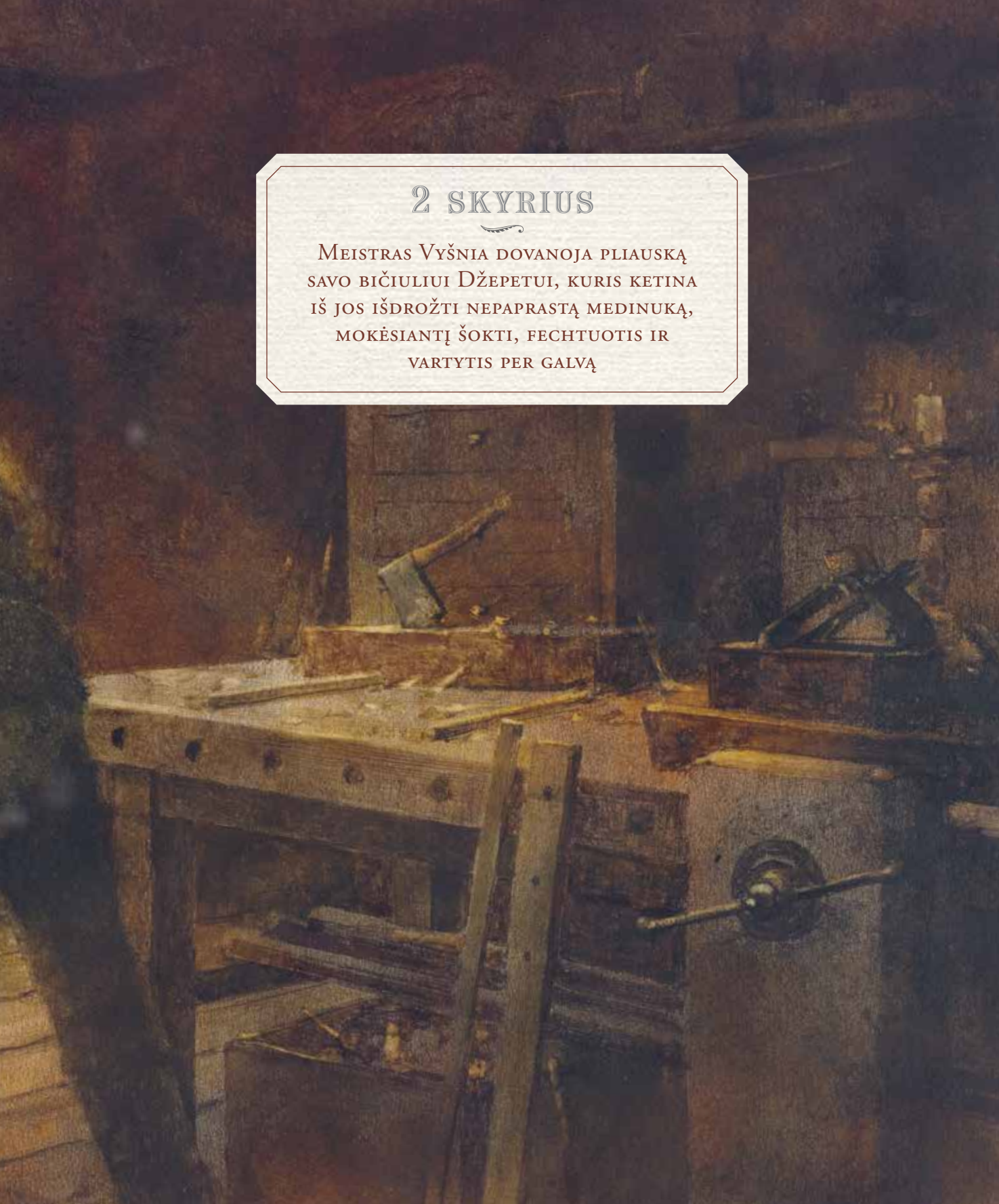
Vargšelis meistras Vyšnia tik blinkt it žaibo pakirstas. Kai atsipeikėjo, pamatė besėdįs ant žemės.

Neapsakomas kraupas permainė jo veidą, net nosies galiukas, beveik visada violetinis, pažaliavo.

2 SKYRIUS

MEISTRAS VYŠNIA DOVANOJA PLIAUSKĄ
SAVO BIČIULIUI DŽEPETUI, KURIS KETINA
IŠ JOS IŠDROŽTI NEPAPRASTĄ MEDINUKĄ,
MOKĖSIANTĮ ŠOKTI, FECHTUOTIS IR
VARTYTIS PER GALVĄ

O tada kažkas pabeldė į duris.

– Prašom, – pakvietė dailidė nebepajėgdamas atsistoti.

Į dirbtuvę įžengė žvitrutis senučiukas. Jo vardas buvo Džepetas, tik aplinkiniai vaikiūkščiai, norėdami priversti jį griežti dantimis, pravardžiuodavo Kukurūzu, nes geltonas jo perukas labai jau panėšėjo į kukurūzienę.

Džepetas buvo be galo ūmus. Vargas tam, kuris jį pavadindavo Kukurūzu! Kaipmat įsiusdavo ir visai nesivaldydavo.

– Labą dieną, meistre Antonijau, – pasisveikino Džepetas. – Ką beveikiate ant žemės?

– Mokau skruzdes daugybos lentelės.

– Žiūrėkit, nesusipainiokit!

– Kas kūmą Džepetą pas mane atvedė?

– Ogi kojos. Tiesą sakant, meistre Antonijau, atėjau prašyti paslaugos.

– Nuolankus jūsų tarnas, – tarė dailidė ir pakeitė pozą – priklaupė ant kelių.

– Šįryt į galvą man šovė viena mintis.

– Porinkit, porinkit.

– Sakau, susimeistrausiu tokią medinę lėlę – nepaprastą medinuką, mokėsianti šokti, fechtuotis ir vartytis per galvą. Su juo ketinu apkelti pasaulį ir taip pelnytis duonos kąsnį bei vyno stiklą. Na, ką pasakysit?

– Šaunuolis, Kukurūze! – cytelėjo nežinia iš kur sklindas balselytis.

Pavadintas Kukurūzu, kūmas Džepetas įraudo kaip vėžys ir šokosi ant dailidės:

– Kodėl mane įžeidinėjat?

– Kas tamstą įžeidinėja?

- Pavadinot mane Kukurūzu!..
- Čia ne aš.
- Tai gal aš? Sakau, kad taip pasielgėt jūs.
- Ne!
- Taip!
- Ne.
- Taip.

Ir vis labiau karščiuodamiesi meistrai nuo kalbų perėjo prie darbų: kibo vienas kitam į kuodą, draskėsi, kandžiojosi ir plūdosi.

Po susirėmimo meistras Antonijus laikė geltonąjį Džepeto peruką, o Džepetas atsitokėjo įsikandęs žilsvają dailidės puošmeną.

- Gražink mano peruką! – subliuvo meistras Antonijus.
- O tu gražink mano ir skelbiam paliaubas.

Du senučiukai, atgavę savuosius perukus, paspaudė viens kitam dešinę ir prisiekė likti bičiuliais iki grabo lentos.

– Taigi, kūmai Džepetai, – tarė dailidė, patvirtindamas sudarytą taiką, – kokia ta paslauga, kurios ketinate prašyti?

- Geidaučiau galelio medienos tai savo lėlei sumeistraiuti. Ar duosit?

Didžiai patenkintas meistras Antonijus bemat nušlepsėjo prie varstoto paimti pagalio, įvariusio jam tiek baimės. Jau buvo beįteikęs pliauską bičiuliui, tik šioji ūmai sujudėjo ir išslydo dailidei iš nagų, o krisdama nemaloniai apdaužė vargšui Džepetui prakaulias blauzdas.

– Ak šitaip? Kaip galantiškai, meistre Antonijau, tamsta teiki dovanas! Aš vos neaprašau!..

- Užtikrinu jus, kad aš niekuo dėtas!
- Aš dėtas, aš!..
- Čia vis ta malka...
- Malka tai malka, bet kam ją tėti man ant kojų!
- Nieko aš netėščiau!
- Apgavikas!
- Neįžeidinėkit, Džepetai, o jei ne, vadinsiu jus Kukurūzu!..
- Mulkis!

- Kukurūzas!
- Bukagalvis!
- Kukurūzas!
- Senas kvėša!
- Kukurūzas!

Pavadintas Kukurūzu trečią kartą, Džepetas pajuodo kaip žemė, šoko ant dailidės ir davė valią rankoms ir kojoms.

Mūšiui apimus, meistras Antonijus pastebėjo, kad jo nosį papuošė dar du įbrėžimai, o antrasis peštynių dalyvis pasigedo dviejų švarko sagų. Šitaip suvedę sąskaitas, senukai paspaudė viens kitam dešinę ir prisiekė likti bičiuliais iki grabo lentos.

Tada Džepetas pasiėmė žvitriąją pliauską ir padėkojęs meistrui Antonijui paršlubo namo.

3 SKYRIUS

NAMIE DŽEPETAS NEGAIŠUODAMAS IŠDROŽIA
LĖLĘ IR PAVADINA JĄ PINOKIU.
PIRMOSIOS MEDINUKO ŠELMYSTĖS

DŽEPETO namai buvo kambarėlis pusrūsyje, šviesa į jį prasiskverbdoma tik pro laiptus. Kuklesnių baldų nė su žiburiu nerasi: suklypusi kėdė, abejotino patogumo lova ir visai sukiužęs stalelis. Kambarėlio gilumoje židinyje kūrenosi ugnis, tačiau liepsna tebuvo tapyta ant sienos, kaip ir ant ugnies linksmai burbuliuojantis ir garų debesį leidžiantis puodas, kuris atrodė kaip tikras.

Partapsėjęs Džepetas susirado įnagius ir ėmė drožti bei visaip dailinti savąjį medinuką.

„Kokį čia vardą jam išrinkus? – suko jis galvą. – Pavadinsiu Pinokiu. Toks vardas atneš jam laimę. Pažinojau visą Pinokių šeimyną: tėvą Pinokį, motiną Pinokienę ir vaikučius Pinokučius, ir visiems ėjosi kaip iš pyркės. Turtingiausias iš jų duoneliavo.“

Išrinkęs vardą, atsidėjo vien darbui ir netruko išdrožti plaukus, tada kaktą, po to akis.

Įsivaizduokit drožėjo nuostabą, kai nudailintosios akys sujudėjo ir išispoksojo į jį.

Dviejų medakių veriamas Džepetas bemenk išžeidė ir nutaisęs pasipiktinusi balsą paklausė:

– Spangės medinės, ko taip į mane dėbsot?

Niekas nė vampt.

Tada drožėjas ėmėsi nosies, bet ji, vos baigta, pradėjo tįsti: tįso tįso ir nutįso – veikiai išaugo į tikrą kartį.

Vargšas Džepetas net supluko ją bepjaustinėdamas, tik kuo uoliau drožė ir trumpino, tuo labiau ta užsispyrėlė tįso!

O dabar burnos eilė.

Burna dar ne visai baigta, o jau kikeną ir šaiposi iš senuko.

– Liaukis kiknojęs! – užsiplieskė Džepetas, bet ar tu pliauskai sakyk, ar sienai – jokios naudos.

– Sakau, liaukis! – širdo meistras.

Juoktis burna liovėsi, užtat visu ilgumu iškorė liežuvį.

Kad išvengtų rietenų, Džepetas apsimetė nepastebįs ir darbavosi toliau. Po burnos išdrožė smakrą, paskui kaklą, tada pečius, pilvą, alkūnes ir rankas.

Pabaigė Džepetas rankas ir pajuto, kaip nuo galvos nučiuožė perukas. Atsisuko – ir ką išvydo? Ogi savo geltonąjį peruką drožinio rankoje.

– Pinoki!.. Tučtuojau atiduok!

Bet Pinokis, užuot gražinęs peruką, užsimovė jį sau ant galvos – vos pats iš po jo kyšojo.

Ši užgauli, akiplėšiška išdaiga nuliūdino Džepetą, jis susikrimto taip, kaip dar niekada gyvenime nebuvo krimtęsis, pasisuko į Pinokį ir prakalbo:

– Ak tu, nenaudėli! Esi dar nė neišdrožtas, o jau negerbi tėvo! Negerai, sūnau, negerai!

Ir nubraukė ašarą.

Beliko išdrožti kojas ir pėdas.

Užbaigė Džepetas pėdas ir išsyk gavo spyrį į nosį.

„Taip man ir reikia! – pamanė meistras. – Kodėl nepagalvojau anksčiau? Šaukštai popiet!“

Jis paėmė medinuką už pažastų ir pastatė ant grindų, kad pamokytų vaikščioti.

Pinokis buvo tarsi vieno kaulo ir judėti nepajėgė, tad Džepetas laikė jį už rankos ir pamažėl mokė žingsniuoti.

Kojoms prasilanksčius, Pinokio neberekėjo prilaikyti, ir jis ėmė siausti po kambarį, o galų gale pravėrė duris, šmurkštelėjo į gatvę ir pasipustė padus.

Vargšas Džepetas šoko įkandin, bet negalėjo pavyti, nes šelmis Pinokis liuksėjo kaip zuikis, o paukšėdamas medinėmis kojomis į grindinį kėlė tokį triukšmą, jog rodėsi, kad kaukši dvidešimt porų valstietiškų klumpių.

– Čiupkit jį! Laikykit! – plyšojo Džepetas, bet žmonės gatvėje, išvydę risčia pasileidusį medinuką, sustodavo kaip pakerėti ir juokdavosi, juokdavosi – juokdavosi taip, kad net sunku apsaityti.

Laimei, kelyje pasitaikė karabinierius. Išgirdęs tokį šurmulį ir pamanęs, kad kažkam ištrūko kumeliukas, ryžtingai nužirgliojo į gatvės vidurį, pasirengęs sulaikyti nusižengėlį ir užkirsti kelią didesnėms bėdoms.

Pinokis jau iš tolo pastebėjo kliūtį, bet tikėjosi mitriai prasmuksias karabinieriui tarp kojų, tik labai apsiriko.

Niekur nesitraukdamas karabinierius ramiausiai nutvėrė jį už nosies (nosis buvo be galo ilga, atrodė tyčia pritaikyta kliūti už karabinierių) ir įteikė Džepetui tiesiai į glėbį; tas už bausmę ketino išdaigininkui tuoj pat atseikėti pylos – nusukti ausis. Dabar įsivaizduokit, kaip nustėro ieškodamas tų ausų ir neįstengdamas surasti. O žinot, kodėl nerado? Drožė taip įsismaginęs, kad ausis ir pamiršo.

Tuomet sugriebė jį už pakarpos ir tempdamas paskui save nieko gero nežadančiu veidu griežtai kalbėjo:

– Marš namo! Oi gausi, dar atsiimsi savo.

Pabūgęs tokių grasinimų, Pinokis plest ant žemės ir atsisakė eiti. O aplinkui jau būriavosi smalsuoliai ir šiaip dykinėtojai.

Jie laidė liežuvius.

– Vargšas medinukas! – šnekėjo vieni. – Aišku, kad nenori grįžti. Tas žmogėnas Džepetas tai jau iškarš jam kailį!

Kiti piktdžiugiškai pridurdavo:

– Atrodo padorus, bet su vaikais elgiasi kaip tironas! Jei vargšelis medinukas liks pas Džepetą, tas vienu kartu papils jį į šipulius!..

Liežuvavo tol, kol karabinierius galų gale Pinokį paleido, o nekaltą žmogelį Džepetą išsivedė į kalėjimą. Nerasdamas žodžių apsiginti, senukas tik liejo ašaras ir pakeliui į belangę šnibždėjo pasikūkčiodamas:

– Tai nedoras vaikiščas. O aš taip stengiausi išdrožti dorą medinuką! Bus man pamoka! Reikėjo anksčiau galvoti!..

Tai, kas dėjosi vėliau, yra negirdėta neregėta istorija, ir ją aš apsakysiu kituose skyriuose.

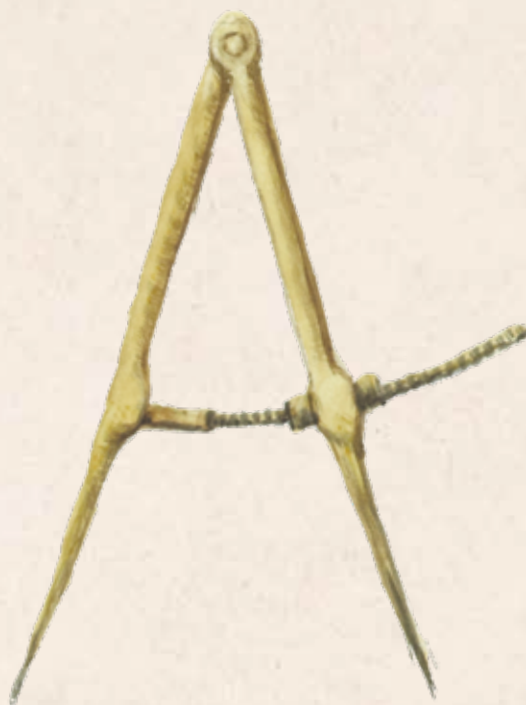
DAILININKO ŽODIS

Šimtą trisdešimt metų vaikai visame pasaulyje su malonumu skaitė nenuoramos marionetės, kuri troško tapti tikru berniuku, istoriją. Čia rasite nesutrumpintą Pinokio nuotykių istoriją pateiktą su daug daugiau iliustracijų nei ankstesniuose leidimuose. Kiekvienas iš trisdešimt šešių skyrių prasideda didele iliustracija, kuri kviečia vaikus toliau skaityti Pinokio nuotykius. Nors knygoje rasite daug nedidelių iliustracijų, atskleidžiančių įvairias detales bei įvykius, didžiosios kiekvieno skyriaus pradžios iliustracijos skatina tyrinėti, įsijausti ir giliau suvokti šio literatūros klasika tapusio kūrinio pagrindinio veikėjo išgyvenimus. Piešdamas šios knygos iliustracijas stengiausi palikti erdvės tarp teksto ir piešinio, kuri padėtų atsiskleisti skaitytojo vaizduotei. Ši iliustracijų „erdvė“ didina kūrinio išliekamąją vertę ir užtikrina, kad kiekvienas skaitytojas visada brangins šią knygą.

Robertas Ingpenas

XIX a. pabaigoje italo Karlo Kolodžio (*Carlo Collodi*) sukurta Pinokio istorija šiandien yra grožinės literatūros kūrinys, daugiausia verstas į kitas kalbas. Tai nesenstanti, daugiaprasmė apysaka-pasaka vaikams apie komiškus medinės lėlės nuotykius. Lengvai atpažįstama vaiko elgsena čia įgyja simbolinę reikšmę, o dinamiškas siužetas slepia pamokymus, kaip tapti tikru berniuku.

Knyga pirmą kartą Lietuvoje leidžiama su pasaulinio garso dailininko Roberto Ingpeno iliustracijomis.

Redaktorė *Diana Bučiūtė*
Korektorė *Goda Baranauskaitė-Dangovienė*
Maketavo *Lina Eitmantytė-Valužienė*
Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

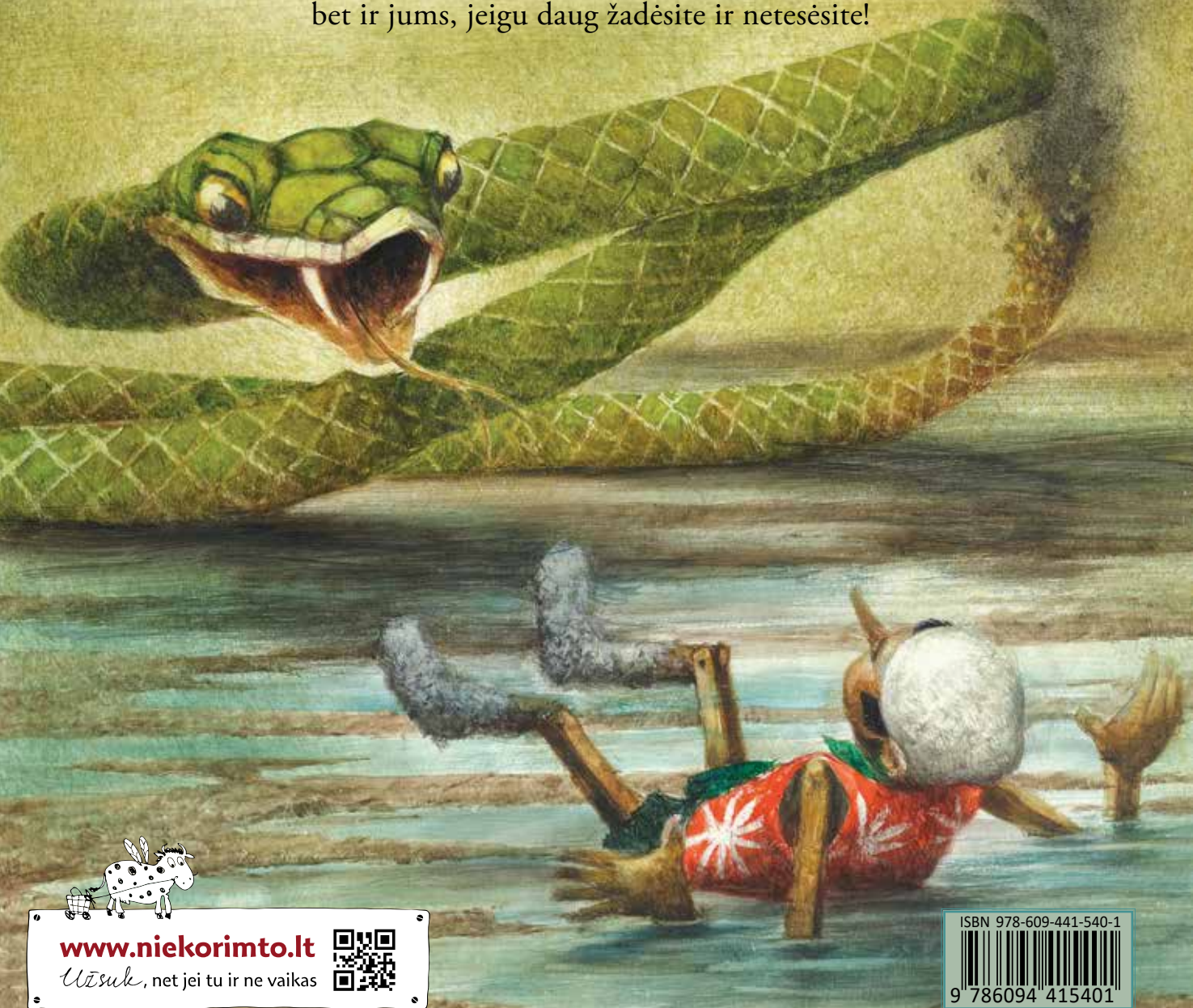
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Visi žino, kad meluojant ištįsta nosis.
Bet neklažadoms nutinka ir daugybė kitų nemalonumų.
Jei užuot ėję į mokyklą patraukėte į teatrą, nesusidėkite su nepažįstamaisiais.
Jie žadės aukso kalnus, bet iš tiesų norės jus apiplėšti.
Jei neklausysite tų, kurie jus myli ir linki jums gero, galite būti
ir keptuvėje pačirškinti, ir milžiniško Rykliaus sučiaumoti.
O kelis mėnesius pasilinksminę Pramogų šalyje,
nenustebkite, jei vieną rytą pabusite su asilo ausimis...
Tai gali nutikti ne vien medinukui Pinokiui,
bet ir jums, jeigu daug žadėsite ir netesėsite!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-540-1

9 786094 415401